HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

תלמוד לומר איש כאחיו. ואם על תודה כו' יהודה מוקמינן הך ברייתא בפ"ב דקידושין (דף נג: ונג.) וגרסינן התם וסמיך ליה [ח] ט) תודה משמע דמסמנינן דרים ובקשיא לר' יהודה לא דרים סמוכין בפרק קמא דיבמות (דף ד.), והתם כ) פירשתי: **איש** חולק **אפילו בעל מום.**

לשון חולק לאו דווקא דהא קאמר אין חולקין אלא כלומר אין מקפידין בו אבל חלוקה גמורה לא עבדי ליטול בשום וכן הא דתנן בשלהי בכורים והן מתחלקין ביניהם בקדשי המקדש וכן הני דברים טבול יום (זבחים דף עט.) לשון חלוקה לאו דווקא וקא קשה מהא דתנן בפ' שולל (שבת דף קמח:) ומטילין חלשים על הקדשים ביום טוב ומאי מפני דרכי שלום בעלמא היו עושין ועוד גרלה דדווקא קאמר אין חולקין לענין שיהא שלו לקדש בו אם האשה דאמרי מייתי ליה בפ"ב דקידושין (דף נג.) אי נמי י"ל דלא ממעטינן הכא אלא שאין מחלקין מנחה מריבה אבל זו כגבל מנחה מריבה אחת אבל מנחה אחת בפני עצמה מחלקין וכן זבח אחד והא דפריך התם בפרק האיש מקדש (נס זה סם) מהא דתנא הלעוטים מוסכין ידיהן והגרגרין חולקין ולא מפני במנחה אחת שאני משום דהתם לאו מלשון חולקין גרידא דייק מדלא מייתי ממתני' דטבול יום וממתניתין דבכורים מ) [אלא] כדפי' התם בקונטרס דס"ל דהאי חולקין לאו ליטול חלקו המגיעו קאמר דגבי לחם הפנים (יומא נט.) תניא אלמדעים שנה שנשמש שמעון הצדיק היתה ברכה מצויה בלחם הפנים ס) [וכל כהן שמגיעו כזית] יש אוכל ושבע ויש שבע ומותיר מכאן ואילך נשתלחה מאירה בלחם הפנים וכל כהן מגיעו כפול כו' וכיון דהוי כפול למאי חזי ס) אלא דרך עילוי חולקין מניח חלקו לחבירו ונוטל כנגדו במקום אחר אלמא אית בהו דין חלוקה ומשני חלקו המגיעו קאמר וכשאינו שוה לו מוסיף חלק חבירו ואוכלו והא דתנן במסכת סוכה (דף נו.) הנכנסין חולקין בלפון חלקו המגיעו קאמר

ובעוד שהיתה בו ברכה:

והא אפיקתיה לכדר' יוסי ברבי יהודה. ואי"ת והא מסקינן כולה הך סוגיא לר' שמעון ואיהו פליג עליה בסוף כל המנחות בתוס (לעיל סג.) ועוד דמוקמינן להך ברייתא בקידושין (דף נג.) כרבי יהודה ואיהו נמי פליג עליה ט) וי"ל דדייק ט) הכא אם איתא דרבי יוסי ברבי יהודה אית ליה הך ברייתא היכי דרים: פ) **מן האש כתיב.** תימה לא לכתוב מן האש ולא בעי לכל: **זה** גזל הגר. ואתא קרא לאשמועינן כדדרשינן בהגוזל קמא (בבא קמא דף קי.) האשם המושב לה' לכהן ובספרים ישנים גרסינן בפ' ש"ם בזבחים (דף מד:) גזל הגר בהדיא כתיב ביה דכתיב בפרשה נפש כי יחטא ומעל מעל בה' ס) בקונטרס דלא כתיב ביה דכתיב בפרשה נפש כי יחטא ומעל מעל בה' ס) בקונטרס דלא גרסינן ליה משום דחטאות ואשמות ושאר האמורים בפרשה בהדיא כתיבי כל אחד ואחד במקומו וסידרו לו הכתוב להאכן כאן מפני מחלוקתו של קרח וקשה לפירושו דא"כ מאי קא פריך אשם מצורע בהדיא כתיבי ביה אלא כל הני לאתא קרא לרבויי להו לא כתיבי בשום מקום כגון לוג שמן של מצורע ומנחת העומר ומנחת קנאות וחטאת העוף ואשם נזיר לכל בכל הני לרבויינהו מדלכתיב קרבנם ומנחתם חטאתם ואשמם הוה שמעינן להו כיון דשאר כתיבי כולהו בהדיא והני לא כתיבי דמוחת המנחה וחתם תורת החטאת וחלת תורת האשם לא הוה ידעינן הני דמפרש טעמא בכל חד וחד: **ואפי'** לקדש בו את האשה. הא דדרשינן בסוף הגוזל קמא (בבא קמא ד' קט.): **ובמס' ערכין בסוף המקדיש** (דף כח:) גבי גזל הגר האשם המושב לה' לכהן שבאותו משמר על כרחו אית לן למימר דלאו משולחן גבוה קא זכו דאם לא כן היאך מקדשין בו את האשה אי אמרינן בפרק האיש מקדש (קידושין דף נב:) המקדש בחלקו

תלמוד לומר [1]וכל המנחה אשר תאפה בתנור לכל בני אהרן תהיה [2] איש כאחיו [3]יחלקו מנחות בנגד זבחים שלא יכול לא [3]יחלקו מנחות בנגד זבחים שלא קמו תחתיהן בדלות אבל יחלקו מנחות בנגד עופות שהרי קמו תחתיהן בדלות תלמוד לומר וכל נעשה במרחשת לכל בני אהרן תהיה יכול לא יחלקו מנחות בנגד עופות שהללו מיני דמים והללו מיני קמחים יחלקו עופות בנגד זבחים שהללו והללו מיני דמים תלמוד לומר ועל מחבת לכל בני אהרן תהיה יכול לא יחלקו עופות בנגד זבחים שהללו עשייתן ביד והללו עשייתן בכלי אבל יחלקו מנחות בנגד מנחות שאלו ואלו עשייתן ביד [4]א"ת"ל [2]וכל מנחה בלולה בשמן לכל בני אהרן תהיה יכול לא יחלקו מחבת בנגד מרחשת ומרחשת בנגד מחבת שזו מעשיה קשין וזו מעשיה רכין אבל יחלקו מחבת בנגד מחבת ומרחשת בנגד מרחשת [5]תלמוד לומר וחרבה לכל בני אהרן תהיה יכול לא יחלקו בקדשי קדשים אבל יחלקו בקדשים קלים תלמוד לומר [3]איש כאחיו ואם על תודה כשם שאין חולקין בקדשי קדשים כך אין חולקים בקדשים קלים איש איש חולק [6] [7]ואפילו בעל מום [8]ואין קטן חולק ואפילו תם ההוא מכל נפקא והא אפיקתיה לכדרבי יוסי ברבי יהודה אלא ההוא מוכל רבינא אמר אתיא מדתני לוי [9]דתני לוי [6] [4]לכל קרבנם ולכל מנחתם ולכל חטאתם ולכל אשמם [10] כל קרבנם לרבות [11]לוג שמן של מצורע סלקא דעתך אמינא [4]מן האש כתב רחמנא קמ"ל לכל מנחתם לרבות [12]מנחת העומר [13]ומנחת קנאות סלקא דעתך אמינא [5]ואכלו אותם אשר כופר בהם אמר רחמנא והאי להתיר קא אתיא ואידך נמי לברר קא אתיא קמ"ל [4]לכל חטאתם לרבות [14]חטאת העוף סלקא דעתך אמינא נבילה היא קמ"ל [4]לכל אשמם לרבות [15]אשם נזיר [16]ואשם מצורע אשם מצורע בהדיא כתיב ביה [6]כי כחטאת האשם הוא לכהן אלא לרבות אשם נזיר כאשם מצורע סלקא דעתך אמינא להכשיר קא אתי קמ"ל [4]אשר ישבו [6]זה גזל הגר [4]לך היא ולבניך [17]שלך היא ולבניך [6] אפילו לקדש בו את האשה אמר רב הונא שלמי

תלמוד לומר לכל בני אהרן תהיה. אלא יחלקו זה כנגד זה אלא בין כולם יחלקו המנחות: **אלא קמו.** מנחות תחת זבחים: **בדלות.** שאין מביא מנחה אלא בדלי דלות שנאמר אם לא תמצא ידו וגו' עד ולקח שתי תורים: **שהרי קמו התחיתן בדלות.** שהמחוייב קינין ואין לו יכול להביא מנחה: **תלמוד לומר ועל מחבת לכל בני אהרן.** אם אינו ענין למנחות תנהו בזבחים ועופות: **שעשייתן ביד.** מליקה בציפורן: **בכלי.** בסכין: **יכול לא יחלקו** ג) **בקדשי קדשים** (ה) **אבל יחלקו בקדשים קלים.** אלא יתנו חטאת כנגד אשם ולא מנחת מאפה כנגד מנחת הסולת דכולם קדשי קדשים הן אבל יחלקו בקדשים קלים כגון שלמים כנגד תודה: **תלמוד לומר איש כאחיו.** וסמיך ליה אם על תודה דמקמיה נדרש לפניו ומיתקרי קדשים קלים לקדשי קדשים לענינות לענין חלוקה: **ואין קטן חולק.** אבל אוכל בחלק אחיו: **הא.** בריית"א שאין חולקין: **מכל נפקא.** וכל מנחה בלולה בשמן (ויקרא ז): **הא אפיקתיה.** לכל מנחה בלולה לעיל בפ' כל המנחות ו] (דף סג.): לכדרבי יוסי בר' יהודה דאמר מה כל האמור למטה שני מינין: **הכהו מוכל נפקא.** בריית"א מכל ד) והא דאם אינו ענין כו' תנהו ענין לתריבה של שוערין נפקא לי' ממנה: **לרבות לוג שמן של מצורע.** שהשיריים שמשתייר משל בהונות הוו לכהן: **מן האש כתיב.** דדבר שממנו לאישים הוא דשיריים לכהנים אבל לוג שאין ממנו לאישים אינא לא ליהוי לכהן ה) [לכהן] כתב לכל קרבנם: **לרבות מנחת העומר ומנחת קנאות.** שנקמלו ושיריים לכהנים ומריבוי ו) אתיא דנקמלות ושיריים לכהנים: **והאי.** מנחת העומר לתתיר חדש אתיא: **ואידך.** מנחת קנאות: **לברר.** עון אתיא ולא לכפרה אינא לא יהו שיריה נאכלין קמשמע לן: **לרבות חטאת העוף.** שנאכלת לכהנים: **נבילה היא.** משום מליקה ולא תאכל קמשמע לן: **להכשיר** ז] **אתי.** ליחול ו) עליה מיזות טהרה ולא יאכל: **זה גזל הגר.** דכתיב (במדבר ה) אם אין לאיש גואל את האשם המושב לכהן זה הקרן שאם גזל את הגר ומת הגר ולוקח לו יורשין יחזירנו לכהנים וגזלו ואין לו יורשין יחזירנו לכהנים ויבא קרבן אשם על הפגועה שכפר ושבע לו: **אלך הס.** כל הני דמתרבו מהאי קרא: **לקדש בו.** דגמר (קידושין דף נב: ע"ש) המקדש בחלקו בקדשי קדשים מקודשת ט):

רש"י בת"י

לכל בני אהרן. משמע כולם יאכלו ממנה: **אלא קמו.** מנחות תחת זבחים בדלות דמי שמתחיה עולה לו חטאת אין מביא מתחיה מנחה אבל מביא מתחיה עופות: מנחות קמו תחת עופות דכתיב בויקרא [ה] ואם לא תשיג ידו לשתי תורים: **לכל בני אהרן הסיה.** אחולה קרא קאי: **מ"ל על מחבת.** מרבויא דקרא דהא ממילא ידענא דמחבת כשאר מנחות ואם אינו ענין לה תנהו לזבחים ועופות: **יכול לא יחלקו בקדשי קדשים.** כגון חטאת כנגד חטאת ואשם כנגד אשם: **אבל יחלקו.** שלמים כנגד שלמים דהא לא גלי קרא [אלא] גבי מנחה דקדשי קדשים היא: **מ"ל אינ אחיו.** וסמיך ליה אם על תודה: **אינ.** אינ לאחיו: **מוכל.** מרבוי דוי"ו: **אפילו.** למנחת העומר וקנאות דשייריהם נאכלים מדמתי לוי: **לרבות לוג שמן של מצורע.** שיהא הוא שנאמר מן הבהונות נאכל לכהנים: **סד"א מן האש.** חס ושלום לך מקדש הקדשים מן האש ואם לאו אינו ממותר אינים הוא: **אשר כופר בהם.** ודרשינן כהנים אוכלים ובעלים מתכפרים ה) אינלך מידי דכפרה [אלא] כהנים אבל הכי לא: **אלא אשם נזיר.** [שיהא] נאכל כאשם מצורע: **להכשיר אתי.** לתגלגלת ולעמוד למתים ומידי דלאו לכפרה לא [אלא] כהנים קמ"ל: **זה גזל הגר.** דכתיב (במדבר ה) האשם המושב לה' לכהן ואמרינ' בבבא קמא בהגוזל קמא [קי.] דגגזל הגר הכתוב מדבר:

גרסינן ליה משום דחטאות ואשמות ושאר האמורים בפרשה בהדיא כתיבי כל אחד ואחד במקומו וסידרו לו הכתוב להאכן כאן מפני מחלוקתו של קרח וקשה לפירושו דא"כ מאי קא פריך אשם מצורע בהדיא כתיבי ביה אלא כל הני לאתא קרא לרבויי להו לא כתיבי בשום מקום כגון לוג שמן של מצורע ומנחת העומר ומנחת קנאות וחטאת העוף ואשם נזיר דריך לכל בכל הני לרבויינהו מדלכתיב קרבנם ומנחתם חטאתם ואשמם הוה שמעינן להו כיון דשאר כתיבי כולהו בהדיא והני לא כתיבי דמוחת המנחה וחתם תורת החטאת וחלת תורת האשם לא הוה ידעינן הני דמפרש טעמא בכל חד וחד: **ואפי'** לקדש בו את האשה. הא דדרשינן בסוף הגוזל קמא (בבא קמא ד' קט.): **ובמס' ערכין בסוף המקדיש** (דף כח:) גבי גזל הגר האשם המושב לה' לכהן קנאו האשם שבאותו משמר על כרחו אית לן למימר דלאו משולחן גבוה קא זכו דאם לא כן היאך מקדשין בו את האשה הא אמרינן בפרק האיש מקדש (קידושין דף נב:) המקדש בחלקו

תלמודא להיו' כולל שתי דרשות מקרא אחד אע"פ שאינן יוצאות ממנו כי ההיא דב"מ והתעלמת כו'. תו"ח: ג) לכל קרבנם כל הני דרשות מיתורא דכל נפקי דהא עיקר קרא אצטריך לגופיה דראיתא במדרש למה נשנית מתנות כהונה בפרשת קרח כדי שיוכל אהרן לומר לטובתו נשברה רגל פרחי כך לפי שערער קרח על הכהונה כו' ע"ש וכתב הר"פ בזבחים לפר"י קשה א"כ אמאי קאמר לכל חטאתם לרבות כו' סד"א כו' אימא דהכא נשנית משום חלקלקו של קרח אע"ג דלא אצטריך ד"ל דנהי דהנפרשה פנס אחרת מ"מ אצטריך לומר מה היה צריך יתור דכל מאחר שאני יכול לשמוע במקום אחר. תו"ח: ד) כל קרבנם לרבות לוג שמן של מצורע דנקרא נמי קרבן דכתיב והקריב אותו לאשם ולוג השמן השמן דהקרבה נמי אלוג השמן קאי. תו"ח: ה) אפילו לקדש בו את האשה מדחשיב ממנו לקדש בו את האשה אלמא חולקים גזל הגר כנגד גזל הגר דהא בהא תליא כדאיתא בפ' האיש מקדש דמוכיח דאין מקדשין בהן את האשה בחלקו דקדשי קלים מדאין חולקין קדשים קלים כנגד קדשים קלים וא"כ גבי גזל הגר דחשיב ממנו לקדש בו את האשה (אלמא) [א"כ ש"מ] חולקין גזל הגר נגד גזל הגר ותימה דאמרינן בפרק המוחא בני רבא מהו לחלוק בגזל הגר הדר פשטה אשם קרייה דאיתמר ואין חולקין וכיון דאין חולקין אין מקדשין כדפ' לעיל דהא בהא תליא ור"ל דודאי בשעת חלוקה פשיטא ליה דיש לו דין אשם אבל כי מטי לדידיה הוי חולין גמורים דמעות ניצהו ולא דמי לבשר קדשים דאית ביה בזיון לקודש אף לאחר דמטי לדידיה דכהן והכי נמי מסתברא שהרי רבא עצמו דבעי הך בעיא בני לעיל מיניה הקריבה לחצאים אם בלילה לא יצא מאי טעמא אשם קרייה דחמנא והדר קמבעיא ליה מהו שיחלוקו אלא ודאי בדבר שקודם דמטי לדידיה דכהן ודאי פשיטא ליה דיש לו דין אשם אלא דבשעת חלוקה מבעיא ליה אלמא דיש חילוק אף אנו

נאמר יש חילוק בין בשעת חלוקה דעדיין לא מטי אלא לידי הגזבר הממונה על כך אבל לאחר שנתחלק לכל אחד ואחד אין דין אשם. תו"ח. גליון אפילו לקדש בו את האשה וא"ת והא כתיב בתריה בקרש הקדשים תאכלנו אשמלא קלי דהוו ועוד, אם מתן נתן לגזבר הוי אלא דבשעת חלוקה אינו עכשיו ולזנו עד עשרה ימים כדאמרן בהקומץ זטוף (לעיל נח:). **ואכלו אותם אשר כופר בהם.** דבר שיש בו כפרה נאכל ואין בו כפרה אינו נאכל והאי להתיר קא אתיא. מדש במציעה **נבילה היא.** לפי שנמלקה **לרבות אשם נזיר.** מיד שנגמר נמתן אשם כשנטר מעומאתו ונכשיר לאתחלל ולמנות מיזות טהרה והיומים הנשמרים יפלו, ואתי לרבות שיהא נאכל דאי לא הוה מרבינן להו, דכתיב אשר כופר בהם והני להכשיר אתו, זה להכשירו בקדשים אם לא לאתחלל מיזות טהרה אשם מצורע בהדיא כתיב ביה. דנאכל דכתיב כי כחטאת האשם הוא לכהן, ומיהו נהי דאשמים דכתיב הכא לאכל בכרמה כל שעירים ולרבוי מתנות כהונה אלא כל לאתה לו אשר ישובו זה גזל הגר. דכתיב כיה האשם המושב לה' לכהן, ותניא אם זה קרן המושב זה תומש, אם איני אלא זה אשם ממש כשהוא אומר מלגבי אל הכפורים הוי אשם זה קרן וכך הוא הענין שהגזל את הגר תכיבו ונשבע לו אחרים מלכם הוון ומוסיף לבעלים ונמצא כדכתיב בפרשת ויקרא ואיש כי יחטא ואשם ונו', אם מת נתן לגזבר ואיכשרי ואם גר היה ומת אין לו יורשין להחזירו להם נתנו הכהנים לכהן, ופרשת גזל הגר אתוהה בפרשת נפש אם אין לאיש גואל להשיב האשם וגו' וכי יש לך אדם כישראל שאין לו גואל אלא זה הגר. שלך היא ולבניך. שיהו הכהנים אל תוליו אין בו שום קדושה דממון בעלים הוא ואגזל אלקיך הלי הלי הוא, ומאי דכתיב בתריה בקרש הקדשים תאכלנו אשמלא קלי דהוו מיזי דאמרלא (בבחים מד:).

ו) המנחות בסופו: ז) אתי לגלח עליה ולשתות יין ולטמא ותיבות [ליחול עליה] נזירות טהרה נמחק: ח) וסמיך ליה אם על: ט) פליג עליה דר"י דהכא מ"מ פריך לר"י הך סברא דאין חולקין מגלן דהא לא אשכחנא תנא דפליג על הך בריתא. תו"ח:

מסורת הש"ס

א) קידושין נג. מוספפת דזבחים פי"ג ה"ד ע"ש, ב) לעיל נח. זבחים מד: [ע"ש כמה שיטות], ג) י"ל בקדשי קדשים שלא יתנו כו' ד"ל דהשלר ים לממוון. ל"ק, ד) ג"י ל"ק והא דתניהו ענין למריבה כו', ה) ל"ק, ו) ל"ל ומחכלא. ל"ק, ז) ל"ל לאתמיל. ל"ק, ח) [נס איתא אינה מקודמת], ט) [פפוסת נט.:], י) ל"ל אם על תודה דמשמע כו'. ל"ק, כ) [בד"ס וכ"ו], ל) ל"ל מריבין ופירש לשון מחלוקה. ל"ק בשם ס"ע, מ) ל"ק, נ) ל"ק, ס) ל"ל וקס"ל דדרך כו'. ל"ק, ע) ל"ל הכי אם איתא דר' יוסי בר' יהודה הן בריית"א היכי דרים. ל"ק, פ) עיין רש"ק,

הגהות הב"ח

(ה) רש"י ד"ה יכול לא יחלקו בקדשי קדשים שלא יתנו פ"ל ומיהת אבל יחלקו בקדשים קלים נמחק:

מוסף רש"י

וכל המנחה. משמע שנמנחה עצמה יחלקו כל בני אהרן יכול לא יחלקו. יכול לא הוצא הכתוב אלא שלא יחלקו מנחות בנגד זבחים, והבין נותן שהרי לא קמו בכל מקום מנחות תחת זבחים בדלות, דבקרבן עולה ויורד מביא עני עופות תחת בהמה, זבחים היינו בהמה הטעונה זביחה בסכין אבל יחלקו מנחות בנגד עופות. בנגד חטאת הצוף שהרי קמו תחתיהן בדלות. דכתיב במנחת מקדה וכשמיעת קול (ויקרא ה) ואם לא תשיג ידו לשתי תורים והביא את קרבנו אשר חטא שעירת נקבה וכל נעשה במרחשת לכל בני אהרן. דכולהו קרלי ומיני ניעוי, דמאי לאיכתב כל מנחה לכל בני אהרן תהיה, למה ליה לפרוטי כל מיני מנחות ת"ל ועל מחבת. אם אינו ענין למנחות בנגד זבחים שאינו מינן, תנהו ענין לזבחים ועופות יכול לא יחלקו עופות. יכול לא מיעטו הכתוב אלא שלא יחלקו עופות בנגד זבחים והבין נותן שהעופות מעשיהן ביד, מליקה בציפורן, והזבחים מעשיהן בכלי בסכין מחבת בנגד מרחשת. מחבת ומרחשת כלים הוו במקדש, וכל המנחות הנקמלות בעופות לוג שמן, ומחבת בפה ואינם עמוקה ומתוך שהיא רחבה ופפה, הסולת מתפשט בכולו ואסור שוקף את שמנה, לפיכך מעשיהן קשים, ומרחשת עמוקה ואין האור שוקף את השמן בעבגלג בעובי החלות לפיכך מעשיהן רכין מחבת בנגד מחבת. טול אחת חלקי במנחת ראשון ואחי אחוז אלקן במנחת שמעון יכול לא יחלקו. קרבן בנגד חביבו בקדשי קדשים. כמו מנחה אבל יחלקו. קרבן בנגד חביבו בקדשים קלים. לאת לטו זמיה בנויהו ויכול למכור חלקו בקרבן זה בפני זה ואפילו בעל מום. שלם הם הוי מחלינין בעניים ומפסיעים ומנחתים ומוחבים (קידושין נג.) אם אחחיי לעטוני קטן (שם). לכל קרבנם. בני סדר מתנות כהונה שנאמרו בעבור על הסדר בפרשת ויקח קרח, ומה יהיה לך מקדש הקדשים מן האש וגו' ומביא בזבחים בקדש הקדשים מתאלגו ומקדיש לזו הכא כל כל, דטולהו לרבות לוג שמן. שלם הוא נאכל שהרי הוא קרוי קרבן דכתיב (ויקרא יד) והקריב אותו לאשם ואת לוג השמן ואלמא הוא שמן בכלל והקריב ויביאו קרבן (זבחים מד:). **שלקא דעתך אמינא.** לומר אלי דאיעקריע כל לרבויי ולא נפקא ליה מקרבנם מן האש כתיב. דמשמע המוחר מן האשים, ומזה לא עלה לאשים כלום (שם)

ולי קשיא הרי קרב ממנו לאשים כשהר אשם מעורע בא עמו וכה"ג משמע לעיל ממנו לאשים בשתי הלחם משום כבשים, הא לא קשיא לאשם לא שייך בהדי לוג לגמרי דאשם מביא אשמו עכשיו ולזנו עד עשרה ימים כדאמרן בהקומץ זטוף (לעיל נח:). **ואכלו אותם אשר כופר בהם.** דבר שיש בו כפרה נאכל ואין בו כפרה אינו נאכל והאי להתיר קא אתיא. מדש במציעה **נבילה היא.** לפי שנמלקה **לרבות אשם נזיר.** מיד שנגמר נמתן אשם כשנטר מעומאתו ונכשיר לאתחלל ולמנות מיזות טהרה והיומים הנשמרים יפלו, ואתי לרבות שיהא נאכל דאי לא הוה מרבינן להו, דכתיב אשר כופר בהם והני להכשיר בקדשים לא לאתחלל מיזות טהרה אשם מצורע בהדיא כתיב ביה. דנאכל דכתיב כי כחטאת האשם הוא לכהן, ומיהו נהי דאשמים דכתיב הכא לאכל בכרמה כל שעירים ולרבוי מתנות כהונה אלא כל לאתה לו אשר ישובו זה גזל הגר. דכתיב כיה האשם המושב לה' לכהן, ותניא אם זה קרן המושב זה תומש, אם איני אלא זה אשם ממש כשהוא אומר מלגבי אל הכפורים הוי אשם זה קרן וכך הוא הענין שהגזל את הגר תכיבו ונשבע לו אחרים מלכם הוון ומוסיף לבעלים ונמצא כדכתיב בפרשת ויקרא ואיש כי יחטא ואשם ונו', אם מת נתן לגזבר ואיכשרי ואם גר היה ומת אין לו יורשין להחזירו להם נתנו הכהנים לכהן, ופרשת גזל הגר אתוהה בפרשת נפש אם אין לאיש גואל להשיב האשם וגו' וכי יש לך אדם כישראל שאין לו גואל אלא זה הגר. שלך היא ולבניך. שיהו הכהנים אל תוליו אין בו שום קדושה דממון בעלים הוא ואגזל אלקיך הלי הלי הוא, ומאי דכתיב בתריה בקרש הקדשים תאכלנו אשמלא קלי דהוו מיזי דאמרלא (בבחים מד:).

עין משפט נר מצוה

ג א ב מיי' פ"י מהל' מעה"ק הל' טו:
ד ג ד מיי' שם הלכה יח:
ה ה מיי' פ"ד מהל' מחוסרי כפרה הל' ג ופ"ז מהלכות בכורים הלכה ד:
ו ו מיי' שם ופ"ז מהל' תמידין ומוספין הל' יב:
ז ז מיי' פ"ג מהל' פוטר הלכה טו:
ח ח מיי' פ"ז מהל' מעה"ק הלכה ז:
ט ט מיי' פ"ט שם הל' יא:
י י מיי' שם הלכה ג:
יא כ מיי' פ"ז מהל' בכורים הלכה ז:
יב ל מיי' פ"מ מהל' גזילה הל' ה:

תורה אור השלם

1. וְכָל מִנְחָה אֲשֶׁר תֵּאָפֶה בַּתַּנּוּר וְכָל נַעֲשָׂה בַּמַּרְחֶשֶׁת וְעַל מַחֲבַת לְכֹהֵן הַמַּקְרִיב אֹתָהּ לוֹ תִהְיֶה: ויקרא ז ט
2. וְכָל מִנְחָה בְלוּלָה בַשָּׁמֶן וְחֲרֵבָה לְכָל בְּנֵי אַהֲרֹן תִּהְיֶה אִישׁ כְּאָחִיו: ויקרא ז י
3. וְכָל מִנְחָה בְלוּלָה בַשָּׁמֶן וְחֲרֵבָה לְכָל בְּנֵי אַהֲרֹן תִּהְיֶה אִישׁ כְּאָחִיו: ויקרא ז י

אם עַל תּוֹדָה יַקְרִיבֶנּוּ וְהִקְרִיב עַל זֶבַח הַתּוֹדָה חַלּוֹת מַצּוֹת בְּלוּלֹת בַּשָּׁמֶן וּרְקִיקֵי מַצּוֹת בְּלוּלֹת בַּשָּׁמֶן וְסֹלֶת מֻרְבֶּכֶת חַלֹּת בְּלוּלֹת בַּשָּׁמֶן:
ויקרא ז יב

4. זֶה יִהְיֶה לָךְ מִקֹּדֶשׁ הַקֳּדָשִׁים מִן הָאֵשׁ כָּל קָרְבָּנָם לְכָל מִנְחָתָם וּלְכָל חַטֹּאתָם וּלְכָל אֲשָׁמָם אֲשֶׁר יָשִׁיבוּ לִי קֹדֶשׁ קָדָשִׁים לְךָ הוּא וּלְבָנֶיךָ: במדבר יח ט
5. וְאָכְלוּ אֹתָם אֲשֶׁר כֻּפַּר בָּהֶם לְמַלֵּא אֶת יָדָם לְקַדֵּשׁ אֹתָם וְזָר לֹא יֹאכַל כִּי קֹדֶשׁ הֵם: שמות כט לג
6. וְשָׁחַט אֶת הַכֶּבֶשׂ בְּמִקוֹם אֲשֶׁר יִשְׁחַט אֶת הַחַטָּאת וְאֶת הָעֹלָה בְּמְקוֹם הַקֹּדֶשׁ כִּי כַחַטָּאת הָאָשָׁם הוּא לַכֹּהֵן קֹדֶשׁ קָדָשִׁים הוּא:
ויקרא יד יג

רבינו גרשום

לכל בני אהרן תהיה. שלא יחלקו זה כנגד זה: שלא קמו מנחות בדלות אלא בדלי דלות: ועל מחבת לכל בני אהרן. אם אינו ענין למנחה תנהו לעופות: עשייתן ביד. מליקה בציפורן: בכלי. בסכין: המנחה. מנין שאין חולקין: מכל נפקא. כל מנחה בלולה בשמן והאי דחזקיה נפקא ממנחה דיכול למימר מנחה בלולה בשמן וחריבה: והא אפיקתיה ההוא כל מנחה העלה במקום הקדש כי כחטאת האשם הוא לכהן קדש קדשים הוא:

ט) כן פירש גם בכס"י דמ"ש אבל תמוה דהא אשם מזיר מעמא הוא דמייתי ולכסבריו כדי שיחול עליו מיזות טהרה ל"ע: ב) כתן ל"ל מ"ש בע"ב מד"ש זה גזל הגר עד תיבת אלא:

שיטה מקובצת

א) תיבות איש כאחיו נמחק: ב) ואפילו בעל מום. לאו מהאי קרא נפקי דבפ' שבול יום מפיק ליה מכל זכר בבני אהרן אלא עיקר קרא למעוטי קטן דאורחיה דמלאכה לא יהיו לכל בני אהרן תהיה. שלא יחלקו זה כנגד זה: שלא קמו מנחות בדלות אלא בדלי דלות: ועל מחבת לכל בני אהרן. אם אינו ענין למנחה תנהו לזבחים ועופות: עשייתן ביד. מליקה בציפורן: בכלי. בסכין: המנחה. מנין שאין חולקין: מכל נפקא. כל מנחה בלולה בשמן והאי דחזקיה נפקא ממנחה דיכול למימר מנחה בלולה בשמן וחריבה: והא אפיקתיה ההוא כל מנחה העלה במקום הקדש כי כחטאת האשם הוא לכהן קדש קדשים הוא:

ג) ל"ל בקדשי קדשים שלא יתנו מעמא דמנחה דמקומן בקדשים קלים: ד) ל"ל אם על תודה דמשמע כו'. ל"ק, ה) [בד"ס וכ"ו], ו) ל"ל ומחכלא. ל"ק, ז) ל"ל לאתמיל. ל"ק, ח) [נס איתא אינה מקודמת], ט) [פפוסת נט.:], י) ל"ל אם על תודה דמשמע כו'. ל"ק, כ) [בד"ס וכ"ו], ל) ל"ל מריבין ופירש לשון מחלוקה. ל"ק בשם ס"ע, מ) ל"ק, נ) ל"ק, ס) ל"ל וקס"ל דדרך כו'. ל"ק, ע) ל"ל הכי אם איתא דר' יוסי בר' יהודה הן בריית"א היכי דרים. ל"ק, פ) עיין רש"ק,